

Paryska wiosna 1968

Najistotniejszym epizodem w historii europejskiej kontrkultury były wydarzenia nazwane „Paryską wiosną” w 1968 roku, w tym czasie doszło do ożywienia grup anarchistycznych, oraz sytuacjonistycznych. Za początek uważa się opublikowanie pewnej broszury, której głównym tematem było środowisko studenckie. poza tym jej autorzy wystąpili z krytyką władzy, społeczeństwa i jego kultury, a także codziennej egzystencji.

3 maj 1968 roku odbył się na Sorbonie wiec, który przyjmuje się za oficjalny początek wydarzeń w Paryżu. przekształcił się on z protestacyjnej akcji przeciwko podpaleniu siedziby „Mouvement d'Action Universitaire” w zbiorowe wystąpienie przeciwko władzy i jej polityce.

Gdy demonstrujący nie zastosowali się do poleceń, by opuścić dziedziniec uniwersytetu, policja, która początkowo zezwoliła na spokojne opuszczenie placu – wskutek nieporozumienia organizacyjnego pomiędzy koordynującymi akcją – przypuściła atak na studentów, ci odpowiedzieli przemocą – w stronę funkcjonariuszy poleciały kamienie, postawiono też barykady na ulicach. Jej bilans to 600 osób aresztowanych i ponad 1000 rannych.

To wpłynęło bezpośrednio na wzrost politycznej aktywności wśród studentów – organizacja pod nazwą „Wściekli Nanterre” inicjuje „Ruch 22 Marca”, którego działalność miała doprowadzić do zmiany funkcjonowania całego społeczeństwa. Swój udział zaznacza też UNEF („Narodowy Związek Studentów Francuskich”).

Kolejne wydarzenia przynoszą kolejne przypadki brutalności policji i arogancji rządu to jeszcze bardziej radykalizuje studentów. Wysuwając hasła – „Władza pracującym” wykroczone daleko poza ramy środowiska studenckiego.

Bunt objął inne miasta: Bordeaux, Nates, Lyon, Grenoble.

młodzież krytykowała państwo policyjne, kulturę, która zniewalała świadomość. Sorbona przekształciła się w „Uniwersytet krytyczny”.

13 maja odbyła się wielka (ponad milion uczestników) manifestacja pod hasłem – „Solidarność studentów, robotników i nauczycieli”. Rozpoczął się strajk generalny, który przedłużył się w czasie do 10 dni. W tym okresie doszło do wielu krwawych zamieszek, między innymi w: Lyonie, Nantes, gdzie całe miasto przekształciło się na 5 dni w „Wolną Komunę”.

Wraz z końcem maja nastroje kontestacyjne zaczęły powoli słabnąć, nasiliły się bezwzględne represje ze strony władzy, a ponadto zaktywizowali się zwolennicy rządu – tzw. „gauliści”.

Kolejne manifestacje, pomimo tego, iż gromadzą tłumy, nie przynoszą konkretnych rozwiązań. w trakcie kolejnych strajków, jakie miały miejsce w dniach następnym ginie 18 – letni licealista, gdzie indziej 30 – letni robotnik. Francuskie ulice znowu pogrążają się w walce – barykady i kamienie z jednej, a pałki i łzawiący z drugiej strony.

Wybory do Zgromadzenia Narodowego (21 i 30.06.1968 r.), w których zwolennicy de Gaulle odnieśli zwycięstwo zakończyło francuski rozdział powszechnego buntu przeciw kulturze.[\[1\]](#)

Analizując majowe wydarzenia Paryża roku 1968 można stwierdzić, iż bunt studencki był jedynie niewielkim epizodem, który następnie przekształcił się w protest przeciwko złemu funkcjonowaniu uczelni, by potem objąć swa krytyką sferę kultury, polityki, obyczajowości, stosunków międzyludzkich, wartości. W imię wolności postulowano zniszczenie systemu, kapitalizmu, emancypacje kobiet, mniejszości etnicznych, młodzieży, rozluźnienie sfery obyczajowości.

Mury Paryża i innych miast pokryły hasła typu: „Bierzcie swe pragnienia za rzeczywistość”, „Bądźcie realistami, żądajcie niemożliwego”, „ Kochaj się, a potem zacznij wszystko od początku”, „Zakazuje się zakazywać”.

W majowej rewolcie 1968 roku wyróżnić można aspekt polityczny i kulturowy. Aspekt polityczny – jak pisze M. Filipiak: " Była to rewolucja bez programu, bez wyraźnej wizji przyszłości".
[\[2\]](#)

Natomiast aspekt kulturowy wywołał falę tzw. liberalizmu kulturowego.

Rozwój tego nurtu miał długofalowe konsekwencje dla społeczeństw zachodnioeuropejskich. Zmiany, które zapoczątkowały wydarzenia 1968 roku, nie ograniczyły się jedynie do krótkotrwałego buntu ulicznego, lecz wpłynęły na sposób myślenia kolejnych pokoleń. Nastąpiło odejście od sztywnych norm obyczajowych oraz autorytarnych modeli wychowania, co przełożyło się na większą autonomię jednostki w podejmowaniu decyzji życiowych.

Widoczne było to szczególnie w sferze edukacji, gdzie zaczęto kwestionować hierarchiczny model relacji między wykładowcą a studentem. Postulowano większy udział studentów w zarządzaniu uczelniami oraz demokratyzację procesu nauczania. Choć wiele z tych postulatów nie zostało w pełni zrealizowanych, to jednak zmieniły one sposób funkcjonowania instytucji akademickich w całej Europie.

Istotnym elementem dziedzictwa maja 1968 roku była także transformacja kultury masowej. Rozwinęły się nowe formy ekspresji artystycznej, które odrzucały tradycyjne kanony estetyczne i skupiały się na spontaniczności oraz autentyczności przekazu. W kinie, teatrze czy literaturze coraz częściej podejmowano tematy tabu, wcześniej marginalizowane lub całkowicie pomijane.

Nie bez znaczenia pozostaje również wpływ tych wydarzeń na rozwój ruchów społecznych. W kolejnych dekadach nasiliła się aktywność organizacji walczących o prawa kobiet, mniejszości seksualnych oraz różnych grup etnicznych. Można więc uznać, że maj 1968 roku stanowił impuls do powstania nowoczesnych form

aktywizmu społecznego, które funkcjonują do dziś.

Jednocześnie należy zauważyć, że ocena tych wydarzeń nie jest jednoznaczna. Dla jednych były one symbolem walki o wolność i przełamania skostniałych struktur społecznych, dla innych natomiast przejawem chaosu i destabilizacji. Krytycy podkreślają brak spójnego programu politycznego oraz niemożność przełożenia rewolucyjnych haseł na konkretne reformy systemowe.

Pomimo tych kontrowersji, znaczenie paryskiej wiosny 1968 roku pozostaje niepodważalne. Był to moment przełomowy, który ujawnił napięcia społeczne narastające w powojennej Europie oraz pokazał, że młode pokolenie nie zamierza biernie akceptować zastanego porządku. Wydarzenia te stały się symbolem sprzeciwu wobec autorytetu oraz inspiracją dla kolejnych ruchów protestu na całym świecie.

W szerszej perspektywie historycznej można uznać, że maj 1968 roku zapoczątkował proces przemian kulturowych, które doprowadziły do ukształtowania współczesnego społeczeństwa zachodniego. Zmiany te objęły zarówno sferę życia prywatnego, jak i publicznego, redefiniując pojęcia wolności, równości oraz tożsamości.

---

[1] A. Jawłowska, *Drogi...*, op. cit., s. 75 – 80.

[2] M. Filipiak, *Od subkultury do...*, op. cit., s. 55.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.